

Nummer 15	1. August 1914	63. Aargang

Helbredelsens Gave.

Tale af Præsident Francis M. Lyman ved Generalkonferencen i Tabernaklet den 5. April 1914.

—

Kirkens Helbredelsesordinance — Misbrug af Ordene „bestemt til at dø" — Ældsternes Udførelse af denne Ordinance burde foregaa i deres egen Gren eller Distrikt — Brødre, som vilde „sætte Kirken i Orden" — Kirkens Embedsmænd forstaa deres Gjerning — Alle modtage ikke Helbredelse — Mange store Mirakler udførte.

Mine Brødre og Søstre! Jeg vil behøve Eders udelte Opmærksomhed, Eders Tro og Eders Forbønner for at blive i Stand til at tale saaledes, at I alle kunne høre, og jeg haaber, at Herren vil velsigne os baade i at tale og i at høre, saa at vi kunne blive yderligere opbyggede og belærte i denne Konference. Mine Tanker have været beskjæftigede med et Emne, som er nøje forbundet med vore Lærdomme og Principper og almindeligt anerkjendt i Kirken, nemlig de Syges Helbredelse; men jeg frygter for, at vi ikke tilfulde paaskjønne det.

Da jeg i den senere Tid har haft Lejlighed til at beskjæftige mig med dette Emne, ønsker jeg at gjøre nogle Bemærkninger om det. Jeg tror, at dette Princip har gjort sig gjældende i stor Udstrækning i Kirken; at hver Familie, om ikke hvert enkelt Medlem af Kirken, har nydt denne Gaves Velsignelser. Mange vidunderlige Helbredelser have fundet Sted, og nogle af disse ere komne til vor Kundskab. Enkelte Tilfælde ere blevne meddelte Offentligheden, men i Almindelighed omtales de Syges Helbredelse ikke meget i Aviser og Tidsskrifter. Jeg

tror, at de Sidste-Dages Hellige i langt højere Grad end nu burde paaskjønne den Kjendsgjerning, at denne store Velsignelse og Gave er i Kirken, at vi nyde Fordelene af den, og at Herren har indrettet Kirkens Organisation saaledes, at det er muligt for enhver Familie i ethvert Ward eller Gren at tilkalde dem, som ere indsatte og bemyndigede til at salve de Syge, saa at disse kunne blive helbredte og deres Liv bevarede. Jeg har sommetider gjort mig selv det Spørgsmaal, om ikke nogle Sidste-Dages Hellige ved visse Lejligheder ere blevne forundrede og muligvis svækkede i deres Tro, fordi ikke Alle blive helbredte, og fordi vi ikke altid modtage Svar paa vore Bønner. Jeg har tænkt paa at læse noget af det 42. Kapitel af Pagtens Bog, der indeholder Herrens Ord om dette Emne, saaledes at vi i vore Hjerter og vort Sind kunne være forberedte paa de Vilkaar, der gjøre sig gjældende, og villige til at anerkjende Herrens Haand i alle Ting, ogsaa hvor der ikke er Tro til Helbredelse. Der kommer en Tid, da Menneskets Livsløb her paa Jorden er endt, og den Kjendsgjerning, at vi maaske ere „bestemte til at dø", har givet Anledning til nogen Misforstaaelse blandt vore Brødre. Det er et Udtryk, som jeg selv undlader at benytte, naar jeg administrerer til de Syge. Naar vi bede Herren om at helbrede vore lidende Søskende, er det ikke nødvendigt at tilføje: „Dersom Du ikke er bestemt til at dø". Jeg har i Virkeligheden haft den Følelse, at et saadant Udtryk i vore Bønner kan svække Troen hos de Syge og berøve dem en Del af deres Haab og Tillidsfuldhed. Tilsidst vil det Tidspunkt dog komme, da vi ere bestemte til at dø; det vil komme til Eder og til mig, ligesaavel som det kom til dem, der have forladt os, og dette forstaar jeg saaledes, at en farlig Sygdom, som vi ikke have Tro til at overvinde, har taget Sæde i os. I saadanne Tilfælde kunne vi i Udførelsen af denne Ordinance have Følelsen af, at Sygdommen er dødelig, og at det ikke er muligt at overvinde den, men at Døden staar for Døren.

I Organisationen af denne Kirke har Herren sørget for, at der altid findes Ældster, indbefattende Halvfjerds, Højpræster og Patriarker samt andre Brødre af det melchisedekske Præstedømme, som ere rede til at velsigne de Syge i vore Warder og Grene, og denne Ordning burde vi sætte stor Pris paa. Der er Stavsautoriteter, f. Expl. Patriarker, som udtale Velsignelser over Folket i Staven som et Hele, og de have som Stavsembedsmænd Ret til at virke overalt i Staven. Dernæst er der Kirkens Generalautoriteter tilligemed dens Præsidentskab, hvis Virkefelt udstrækker sig til hele Kirken, baade hjemme og ude; men under almindelige Forhold gjælder den Regel, at Brødrene, som holde Præstedømmet, virke i de Warder og Grene, hvor de høre hjemme. Jeg har ofte tænkt paa, hvilken ypperlig Lejlighed vore Brødre, som bære Præstedømmet, her have til at tage virksom Del i Herrens Værks Fremme.

De burde øve sig i Tro og søge at komme i Besiddelse saavel af Helbredelsens Gave som af de andre Gaver, der høre til Evangeliet, saa at alle kirkelige Handlinger kunne udføres af Grenens egne Medlemmer, uden at det vil være nødvendigt at sende Bud til andre Grene om Hjælp. Vi behøve ikke at sende Bud fra en Stav til en anden; thi i enhver Stav og i ethvert Ward i denne Kirke, i enhver Gren og i enhver Mission og Konference er der Nogle, som have Ret til og Erfaring i saavel at salve de Syge som at velsigne Nadveren for os paa Sabbatsdagen. Disse Handlinger høre Grenen til. De høre ligeledes til Staven og til Kirken og kunne udføres af dem, som ere beskikkede til disse Embeder og Stillinger.

Brødre have sommetider følt, at de havde en særlig Gave, og jeg tror, at dette er Tilfældet; jeg tror, at nogle Mennesker have større Tro end andre. Vor Tro paa Helbredelse af de Syge og paa andre Ordinancer vil forøges i Forhold til vor Livsførelse, vor Handlemaade og vor Virksomhed i Herrens Tjeneste; desuagtet burde saadanne Brødre forstaa Kirkens Orden og kun udføre disse Ordinancer i deres egen Gren. Medlemmerne af et Ward skulle ikke gaa til Nabowardet for at udføre eller modtage Helbredelsesordinancen. Der burde ikke sendes Bud efter Brødre fra det ene Ward til det andet; det er ikke nødvendigt. Vi skulle hver især sørge for at være i Stand til at udføre alle nødvendige Ordinancer, som det forlanges, at vi skulle forrette, i vor egen Stav eller Ward. Daab, Haandspaalæggelse, Velsignelse af Børn, Ordinationer osv. blive alle udførte i deres Orden. Guds Hus er et Ordenshus, og det er ikke nødvendigt for os at gaa fra Sted til Sted eller fra Ward til Ward for at faa disse Ordinancer udførte. Det er undtagelsesvis sket, at Brødre have vist Tilbøjelighed til at gjøre deres Embede til en Indtægtskilde, hvilket er meget urigtigt. Alle, som have Myndighed til at velsigne de Syge, skulle gjøre dette uden nogetsomhelst Vederlag. Det er meget urigtigt at lade denne Ordinance blive en Handelsvare.

Stavspræsidenter, Biskopper og alle Kirkens præsiderende Embedsmænd burde forstaa, at de ikke skulle tilkalde Hjælp udefra. Vi sende Bud efter Læger, efter Sagførere og Mænd i verdslige Affærer, hvis Jurisdiktion strækker sig overalt; men i vor Kirke er der i hver Stav og hvert Ward de nødvendige Embedsmænd, som ere i Stand til at udføre alle Kirkens Ordinancer: ordinere til Præstedømmet, salve med Olie, velsigne de Syge og bede til Gud for deres Helbredelse....

Disse Bemærkninger, som vi have haft under Overvejelse, er det mig en Glæde at kunne fremkomme med ved denne Lejlighed, hvor de ledende Brødre i Zions Stave ere tilstede. Som jeg før sagde, have vi af og til fundet en Broder, som ikke er i Harmoni med Kirken; det sker ikke ofte, men det sker dog sommetider, hvilket Præsidenten henty-

bede til i sine Aabningsbemærkninger i Formiddags. Der er Mennesker, som fylde deres Hoveder med de mærkeligste Ideer og Meninger, Meninger, som ere aldeles uholdbare og forvirrede og i Modstrid med Kirkens Lov og Orden. Mænd faa sommetider den Tanke, at det er deres Pligt at regulere Kirken, at „sætte den i Orden", at regulere Kirkens Autoriteter og Kirkens Organisation. Saadanne Tilfælde finde Sted en Gang imellem, men ikke ofte. Naar vi se ud over Kirken, lægge vi Mærke til, at Brødrene som Regel vide, hvor de høre til, og jeg takker Herren derfor. De kjende deres Arbejdsmark, deres Hjem og de Grændser, indenfor hvilke de kunne virke. De præsiderende Myndigheder i Warder, Quorummer, i Stave og Missioner vide, hvad der forlanges af dem. De lære Lektier, og vi lære Lektier hele Tiden. Mænd blive kaldede til at indtage Stillinger i Missioner, Stave og Warder, og Forandringer blive ofte foretagne, saaledes at nye Mænd stedse indsættes, og de faa ikke altid af deres Forgængere tilstrækkelig Underretning om Arbejdets Enkeltheder. Følgelig maa vi vedblive at instruere, lære, formane, besvare Spørgsmaal og undervise dem i den Gjerning, de ere kaldede til. Alligevel lægge vi Mærke til, at Kirken gjør Fremgang og udvikles, og, som Præsidenten omtalte i Gaar, dens Stilling er bedre nu end nogensinde; thi vi have haft lang Øvelse. Vi ere fødte og opvoxede blandt de Sidste-Dages Hellige; vi have været i Tjenesten og have stor Erfaring, og vore Spørgsmaal ere blevne besvarede. Kirkens Lærdomme og Principper kjendes og forstaas til Fuldkommenhed af de Brødre, som præsidere over os. Naar vi mødes med disse vore Brødre, Kirkens Generalautoriteter, naar vi gaa ud i Missionsmarken eller til Stave og Warder, da finde vi, at de bedste og ædleste Mænd ere blevne valgte til at indtage de ledende Stillinger. Det samme er Tilfældet med alle Kirkens Organisationer og Præstedømmets Quorummer, og vore Brødre og Søstre modtage saaledes den bedst mulige Undervisning og Vejledning.

Jeg vil nu læse de Skriftsteder, som jeg før henviste til, og dermed slutte, saaledes at Brødrene kunne lægge Mærke til og erkjende, hvor fornuftig og betydningsfuld denne Lærdom er.

De vil finde nogle Udtalelser om dette Emne i det nye Testamente i Jakobs Brev, 5. Kap. Ligeledes i Mormons Bog i det 17., 18. og 19. Kapitel af 3. Nephis Bog. Læs disse Kapitler ved Lejlighed; thi de omtale Herrens Gjerninger i Kjødet og ere meget værdifulde. Her er, hvad Herren siger i vore Dage:

„Og hvo, som er syg iblandt Eder og ikke har Tro til at blive helbredet, men dog tror Evangeliet, bør plejes med al Omhyggelighed, med Urter og mild Føde, og det ikke ved en Fjendes Haand. Og Ældsterne i Menigheden, to eller flere, skulle hentes, og de skulle bede for dem og lægge deres Hænder paa dem i mit Navn; og om de dø, saa dø de i mig, og om de leve, saa leve de i mig."

Det er ikke Meningen, at vi alle skulle dø, naar vi blive syge; dette forstaa vi ganske godt. I Almindelighed blive vi raske igjen, og jeg antager, at Enhver i denne Forsamling kan bære Vidnesbyrd om, at han eller hun har modtaget Helbredelse formedelst denne Ordinance.

„I skulle leve tilsammen i Kjærlighed, at I begræde dem, som dø, og især dem, der ikke have Haab om en herlig Opstandelse. Og det skal ske, at disse, som dø i mig, skulle ikke smage Døden; thi det skal være sødt for dem, og ve dem, der ikke dø i mig; thi deres Død er bitter. Og atter skal det ske, at den, der har Tro paa mig til at vorde helbredet, og ikke er bestemt til at dø, skal vorde helbredet."

Dersom deres Sygdom ikke er dødelig, kunne de blive helbredte; dersom deres Sygdom er dødelig, ville de dø. Det vil De og jeg ogsaa en Gang, naar vor Tid kommer.

„Den, der har Tro til at se, skal se; den, der har Tro til at høre, skal høre; den Lamme, der har Tro til at springe, skal springe; og de, som ikke have Tro til at gjøre disse Ting, men dog tro paa mig, have Magt til at vorde mine Sønner; og saafremt de ikke bryde mine Love, skal Du bære over med deres Skrøbeligheder."

Der er Mange, hvis Hørelse er daarlig, eller hvis Syn er bleven svagt; men dersom de ville tjene Herren og holde hans Bud, da ville de blive hans Sønner. De have denne Magt, selv om de ikke ere i Stand til at overvinde alle deres Skrøbeligheder, som vi maa bære over med. De maa bære over med mine Skrøbeligheder og jeg med Eders; thi de ville forblive hos os, hvis vi ikke have Tro til at blive helbredte. Vi ønske, at Brødrene, som bære Præstedømmet, skulle være ivrige efter at opfylde deres Pligter som Kredslærere og i at salve de Syge. Lad ikke Folk sende Bud efter Andre, og gaa ikke selv til andre Warder eller Grene, men udfør Helbredelsesordinancen paa de Syge i Eders eget Ward. Lad Alt foregaa i Orden og blive udført paa rette Maade....

Uagtet der findes dem iblandt os, som ere noget lunkne og ligegyldige, saa viser Erfaringen, at de vaagne op, naar Sygdom og Død banke paa deres Dør og Besværligheder møde dem. Da begynde de strax at søge Herren, og de ønske Hjælp af dem, som ere trofaste og retskafne. De ønske det hellige Præstedømmes Bistand, og de henvende sig til os, og I, mine Brødre, som ere her i Dag, vide, at Herren har besvaret sine Tjeneres Bønner, og de Syge ere blevne helbredte i stor Udstrækning. De Blinde have faaet deres Syn og de Døve deres Hørelse. De Svage og Sygelige have modtaget Helbred, og jeg tror ikke, at der paa denne Forhøjning findes nogen Mand, som ikke er bleven helbredet. Jeg tror, at jeg er saa rask en Mand som Nogen her, men jeg har haft Herrens Bistand nødig ved flere Lejligheder og er bleven helbredet øjeblikkelig under Herrens Tjeneres Hænder. Saaledes

er det ogsaa gaaet med Eder. De Syge blive helbredte under vore Hænder, og de blive oprejste fra deres Sygeleje; enhver Familie har gjort Erfaringer i denne Retning. Jeg behøver ikke at henvise Eder til denne eller hin Familie; thi Helbredelsens Gave har gjort sig gjældende i enhver Familie, i ethvert Hjem. Dog ville vi, som have modtaget disse herlige Tilkjendegivelser af Guds Kraft, snart blive kaldte bort fra denne Tilværelse. Den Tid vil komme, da Sygdommen er dødelig, og da vi ere bestemte til at dø; naar vi da dø, dø vi i Herren.....

Vi bede Dig, Fader, lad din Aand blive rigeligt udgydt over denne Forsamling, over hele Zion, over alle oprigtige af Hjertet paa hele Jorden og over de ærlige og retskafne Venner af de Sidste-Dages Hellige, som have Mod til at sige et godt Ord til vort Forsvar; thi vi trænge til det; vi have fortjent det, og vi paaskjønne det. Maa Herrens Velsignelser altid følge Eder er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Send Redningsbaaden ud!

Vi have etsteds læst om en Kaptajn, som med sit Skib sejlede forbi en havareret Skude, der var ved at synke midt ude paa Havet. Han saa' dens Nødsignaler, han hørte Skrigene fra Mænd og Kvinder, som i Dødsangst foer frem og tilbage paa Dækket; men han forandrede ikke sin Kurs, uagtet Skibets Officerer og Mandskab bønfaldt ham derom, og han tilbød ikke at vove sit eget og sin Besætnings Liv for at frelse disse Mennesker fra Døden i Bølgerne. Hans Skib rummede en meget kostbar Ladning og sejlede mod en bestemt Havn, hvor denne Ladning vilde faa rivende Afsætning. Et andet Skib var paa Vejen til den samme Havn med en lignende Ladning. Hvis han kunde komme blot en eneste Dag hurtigere end dette Skib, vilde han tjene mange Penge. Blev hans Skib derimod forsinket, vilde han gaa Glip af disse Penge.

Han sejlede derfor videre, og det synkende Skib gik til Bunds med Mand og Mus. Han naaede i Havn i rette Tid og tjente enorme Summer; de, som havde været Vidne til hans hjerteløse Handling, underkjøbte han til at tie, og han blev en af Forretningslivets Spidser, men levede og døde som et elendigt Menneske. Erindringen om hans Forbrydelse pinte ham om Dagen og forfulgte ham om Natten i hans Drømme. Naar Stormen fejede langs med Kysten i Nærheden af hans elegante Villa, forekom det ham, at han i Stormens Hylen hørte de angstfulde Skrig af de Mænd og Kvinder, som han havde nægtet at hjælpe. Ofte vilde han springe op fra sit Leje med Raabet: „Send Redningsbaaden ud!" og vaagnede op med den kolde Angstens Sved paa sin Pande og med Selvbebrejdelsens skarpe Tænder sønderrivende hans Hjerte. Havet syntes at rette en Bebrejdelse imod ham; det var jo den Grav, der gjemte dem, han i sin Egenkjærlighed havde ofret,

og Lyden af Bølgernes fjærne Brusen var som en anklagende Stemme i hans Øre. Han søgte Skjul i Ensomhed; men Erindringen om det synkende Skib fulgte ham allevegne og omgav ham med spøgelseagtige Skikkelser, der tvang ham tilbage til de Steder, hvor Livets travle Færden udfolder sig. Hans Handling kunde ikke gjøres om. Ofrene for hans Havesyge hvilede der, hvor ingen Loddesnor kunde aabenbare Hemmeligheden med det savnede Skib; den laa sikkert bevaret i hans eget Bryst, men ligesom Smerten aldrig ophører, efter at „Ormen, der ikke dør", har bidt, saaledes fandt han ingen Lindring for sin nagende Sjælekval. Erindringen om sin umenneskelige Handling maa han bære hos sig igjennem Livet og ind i Evigheden.

Andre Mennesker sejle over Livets Hav med kostbare Ladninger ombord. Andre Skibe lide Havari paa det store Dyb. Ulykkens eller Lidenskabens Storme bryde løs imod mangt et Skib og efterlade det som et hjælpeløst Vrag paa Livets oprørte Hav. Fra Menneskehjerter lyder midt i deres Angst og Smerte et fortvivlet Raab om Hjælp. Sørgende Sjæle omtumles paa Livets Hav; deres Hjerter og Livslyst er lagt øde ved deres Kjæres Død, og de række deres Hænder frem i en stille Bøn om Hjælp og Medfølelse. Drenge og Piger omtumles paa de oprørte Vande uden Nogen til at elske dem, uden kjærlige Hænder til at lede dem i sikker Havn. Unge Mænd ere ude paa dette Hav — hjælpeløse Stakler, som ere et Bytte for enhver Lyst og Lidenskab og drive om uden Maal og Med og uden Haab, medmindre Nogen sender Redningsbaaden ud efter dem. Kvinder, saavel gamle og rynkede som unge og smukke, spejde efter Hjælp under truende Skyer og paa det urolige Hav. Nogle staa alene i Verden og kjæmpe en fortvivlet Kamp med Fattigdom og Nød. Andre ere blevne ubarmhjertigt trukne ud af Dydens Havneplads, overladte til Livets følelsesløse Vinde og Bølger, uden Haab, medmindre en eller anden Ven vil lede dem tilbage til Ham, som alene kan sige: „Dine mange Synder ere Dig tilgivne." Fra Mænd og Kvinder, fra Sultne, Syge og Døende hæver der sig ustandseligt et Raab om Hjælp. Fra Mænd og Kvinder, hvis Føde bestaar af Livets syndige Fornøjelser, der efterlade sig saa mange bitre Smerter, lyder det samme Raab i vore Øren. I kristne og i hedenske Lande hæver den samme Røst sig fra hele Menneskeheden, og Kristus har beskikket os og ikke Engle til at række en hjælpende Haand. Han viede sit Liv i det Godes Tjeneste, og dette Exempel er en hellig Arv, som Han har skjænket til alle dem, der ville vandre i Hans Fodspor. Vi skulle ikke leve i og for os selv alene; men ethvert menneskeligt Væsen, hvad enten det er opfyldt af Sorg, indhyllet i Uvidenhed eller i Færd med at synke ned i Syndens Dyb, trænger til vor Hjælp. Lad os derfor ikke sejle forbi dem uden at agte paa dem, men lad os sætte Redningsbaaden ud og redde alle dem, som det er muligt at redde.

Lørdag den 1. August 1914.

Præsident Hyrum M. Smiths Besøg.

Som allerede meddelt i sidste Nummer af „Stjernen" afsluttede Præsident Hyrum M. Smith sit Besøg til den skandinaviske Mission Søndag den 5. Juli efter en i alle Henseender vellykket Missionsrejse til de forskjellige Konferencer. Efter forudgaaet Aftale mødte Undertegnede Præsident Smith Lørdag den 13. Juni i Aarhus, hvor denne med sin Hustru og 4 Børn strax tog Ophold i Familien Hermandsens hyggelige Hjem, og hvor Søster Smith og 3 af Børnene tilbragte Tiden, medens Præsidenten foretog Rejsen i Danmark, Norge og Sverige. Præs. Smith og Familie ere Søster Hermandsen meget taknemlige for den Gjæstfrihed, de vare Gjenstand for i hendes Hjem. Søndag den 14. Juni overværede vi 3 velbesøgte Møder, af hvilke det første, som blev afholdt om Formiddagen, lededes af Søndagsskolens Bestyrelse, og et rosværdigt Program blev udført. Den følgende Dag afholdtes der Præstedømsmøde, som overværedes af alle Missionærerne i Konferencen. Mandag den 15. fortsattes Rejsen til Aalborg; vor Ven Hr. Hermandsen var saa elskværdig at kjøre os i sit Automobil til nævnte Sted, hvor et Præstedømsmøde strax efter Ankomsten blev afholdt. Kl. 8 samme Aften overværede vi et stort Møde i det prægtige Missions-lokale. Tirsdag den 16. fortsattes Rejsen via Frederikshavn og Gøteborg, Sverige, til Christiania, men vi vare saa uheldige at komme til Gøteborg $1\frac{1}{2}$ Time for sent til at faa Forbindelse med Toget til Christiania og maatte som Følge deraf overnatte i Gøteborg. Vi ankom derfor først til Christiania Onsdag Aften. Man var da netop i Færd med at slutte Mødet, hvor mange Søskende og Venner vare forsamlede for at høre Præsident Smiths Tale, som paa Grund af Forholdene blev meget kort. Præsidenten for den svenske Mission, Tobiason, var ankommen til Christiania fra Stockholm, og i Selskab med ham fortsattes Rejsen Torsdag Aften til Bergen, hvor vi ankom Fredag Morgen den 19. Da Menigheden paa nævnte Sted ikke har noget Hjem, indlogeredes alle de Besøgende paa et derværende Hotel for senere at mødes i Byens offentlige Park, hvor et Præstedømsmøde blev afholdt paa en derværende Musiktribune uden nogen Forstyrrelse. Om Aftenen blev et godt besøgt Møde afholdt i Folkets Hus, som var lejet i denne Anledning. Allerede næste Dag fandt Tilbagerejsen Sted til Christiania, og man havde paa denne Tur god Lejlighed til at tage de høje Fjelde, de dybe Dale og de brusende Vandfald i Øjesyn, hvilket var af stor Interesse for Præsident Smith og Følge. Søndag den 21. var en

herlig Dag i Norges Hovedstad; Søndagsskolen samt to offentlige Møder vare godt besøgte, og det blev os meddelt, at i de sidste to Møder var den største Del af de Tilstedeværende Fremmede. Under Opholdet i Christiania blev 1 Person tillagt Menigheden ved Daab. Mandag den 22. forlode vi Christiania for at rejse til Trondhjem. Her afholdtes der den 23. om Formiddagen Præstedømsmøde, i hvilket det blev vor tunge Pligt at løse 2 Ældster fra Missionens Tjeneste, nemlig Abel Poulsen, Præsident for Konferencen, og Erik Cramer, som havde virket i Christianssunds Gren. Ældste Poulsen havde taget Ophold paa et Sanatorium i Nærheden af Hammer, medens Broder Cramer var ankommen til Trondhjem. Disse Brødre, der begge led af Lungesyge, havde virket trofast i Herrens Tjeneste, og det var med Bedrøvelse, vi løste dem fra deres Gjerning. Ældste Lawrence Hansen blev ved samme Lejlighed beskikket til at præsidere over Trondhjems Konference. Om Aftenen blev der i Menighedens Lokale afholdt et Møde, der ligesom de tidligere afholdte var godt besøgt af opmærksomme Tilhørere. I Trondhjem afsluttede Undertegnede foreløbig Samlivet med det behagelige Rejsefølge, idet Præsident Smith og Præsident Tobiason rejste til Sverige, Præsident A. Amundsen til Narwick, og jeg selv fortsatte i Forening med Ældste Ernst R. Sørensen Rejsen til Christianssund, hvor der blev afholdt Møde Onsdag Aften den 24. Juni. Det næste Ophold var i Aalesund, senere i Bergen samt Haugesund og Stavanger, hvor der paa disse Steder findes Grene af Kirken, og gode, velbesøgte Møder afholdtes. Fra Stavanger fortsattes Rejsen paa Jernbane til Flekkefjord og videre pr. Dampskib til Christianssand og Frederikshavn via Aalborg til Kjøbenhavn, hvor jeg ankom om Morgenen den 4. Juli og mødte Præsident Smith, som i Selskab med sin Familie, der var ankommen fra Aarhus, nu kom fra Malmø, Sverige. Søndag Formiddag den 5. Juli overværedes Søndagsskolen i Kjøbenhavns Gren; om Eftermiddagen Kl. 2 talte Præsident Smith til en stor og opmærksom Forsamling med Ældste John S. Hansen som Tolk; derefter blev der afholdt et Præstedømsmøde, hvor betimelige Instruktioner bleve givne af Præsidenten. Efter Søndagsskolen bleve to Personer døbte. Ved Syvtiden havde Mange samlet sig for at høre en Herrens Apostel tale; men heri bleve de desværre skuffede, eftersom Præsident Smith med Familie ved Mødets Begyndelse maatte tage en hjertelig Afsked med Menigheden og Missionærerne for via Gjedser og Hamborg at begive sig til Rotterdam, Holland, hvorfra hans Familie rejste videre til Liverpool, England.

Som man af det foranstaaende vil se, er Tiden bleven vel benyttet; hvis man kan beklage Noget, er det dette, at den var for knap, saa at man næppe fik det fulde Udbytte af den lange Rejse. Med Tak og Ros til Missionærerne og Søskende kan det siges, at overalt, hvor vi sær-

dedes, modtoges vi med udsøgt Opmærksomhed. Møderne vare paa alle Steder godt besøgte, og den Helligaands livgivende og trøstende Indflydelse føltes ligesom en mild og forfriskende Regn paa den tørstige Jord. Maa Gud velsigne de mange stadfæstende Vidnesbyrd, som Præsident Smih og andre af Israels Ældster ved denne Lejlighed aflagde, da ville mange af de modne Ax snart blive samlede i den store Lade.

Efter Indbydelse af Præsident Smith, ved hvis Side jeg i de forskjellige Møder havde staaet for at gjengive hans Ord i vort eget Sprog, ledsagede jeg ham til Holland, hvor jeg indhøstede Erfaringer i Missionsanliggender, som ville komme mig til Gode under min Virksomhed i Herrens Tjeneste i dette vort nordlige Hjem.

Hans J. Christiansen.

Drømme og Syner.

Nogle advarende Ord til de Hellige.

Evangeliet med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser er paa Jorden. Mænd, iklædte det hellige Præstedømme, ere kaldede til at forkynde det til Jordens Indvaanere og forrette dets Ordinancer. De have Myndighed fra Gud til at handle i Hans Navn paa Jorden, og de udøve denne deres Myndighed til Menneskenes Velsignelse. Guds Rige er et Ordensrige, og dets Medlemmer og Embedsmænd have hver især sin bestemte Plads og hver sin bestemte Gjerning at udføre. De forskjellige Embedsmænd i Præstedømmet — saasom Ældster, Præster, Lærere, Diakoner osv. — have hver især sine særlige Embedspligter og sit specielle Arbejde at udføre, og dersom de leve efter Evangeliets Lærdomme og ere ydmyge og oprigtige, da kunne de gjøre Fordring paa Guds Aands Vejledning i Udførelsen af deres Gjerning, men de kunne ikke handle selvstændigt eller paa egen Haand forrette Ordinancer, selv om de kun udføre, hvad der hører til deres Embedspligter. En Præst eller Ældste har Fuldmagt til at døbe, men han kan ikke udføre denne Handling uden Tilladelse fra Biskoppen i Wardet eller Forstanderen i Grenen, og paa samme Maade er det med alle andre Embedshandlinger. Enhver Embedsmand i Kirken, ligegyldig hvilken Stilling han indtager, maa overholde og rette sig efter Kirkens Orden; thi ellers vilde Kirken ophøre med at være et Ordensrige.

Derfor har enhver Gren og ethvert Quorum i Kirken sine retmæssige Embedsmænd, som maa respekteres i deres Stillinger, og som alene have Ret til at lede og styre den Gren eller det Quorum, hvor de præsidere. I Pagtens Bog 107. Kap. 21. Vers læse vi: „Præsidenter, eller præsiderende Embedsmænd, maa nødvendigvis udspringe fra eller blive beskikkede af eller iblandt dem, der ere ordinerede til de forskjellige

Embeder i disse to Præstedømmer." I de følgende Vers omtales de forskjellige præsiderende Quorummer indenfor Kirken, Præstedømmets og de præsiderende Embedsmænds Pligter og Ansvar, af hvilke det fremgaar, at alle disse Embeder ere nødvendige Dele eller Led af Kristi Legeme: Kirken, og at hver især har sin bestemte Plads og sit bestemte Virkefelt, som det er hans Pligt at udfylde, men som han ikke har Lov til at overskride. Disse Embeder ere ikke oprettede som Ærestegn eller tomme Titler for dem, der kaldes til dem, men for at Gud igjennem dem, som beklæde Embederne, kan styre og lede Kirken efter sit Ønske. Vi maa huske paa, at disse Embedsmænd ere kaldede af Gud, ikke af Mennesker, og at de, saa længe de indtage disse Stillinger, ere i Hans Tjeneste, samt at alle Lærdomme, Raad, Formaninger, Opmuntringer eller Irettesættelser til de Hellige skulle komme igjennem disse Herrens Tjenere; thi Herren har sagt, at Han har indsat disse Mænd i sin Kirke i denne Hensigt, og Han vil kun tilkjendegive sin Villie til sine Børn, til Kirken eller til nogen Gren eller Organisation i Kirken gjennem dem og ikke gjennem nogen Anden eller paa nogen anden Maade.

Paulus fortæller os, hvorfor disse Embedsmænd ere i Kirken: „Og han gav Nogle som Apostler, Andre som Profeter, Andre som Evangelister, Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegjerning, til Kristi Legemes (altsaa Kirkens) Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkjendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes Maal og Vægt, for at vi ikke skulle være Umyndige, der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens Vind." (Eph. 4 : 12—14.) Disse Mænd ere satte i Kirken for at udføre dens Ordinancer og for at være vore aandelige Vejledere. Igjennem dem tilkjendegiver Gud sin Villie med os, og kun ved at følge dem, arbejde i Harmoni med dem, tro paa og rette os efter deres Raad og Lærdomme kan Kirkens Enhed bevares og Guds Rige være et Ordensrige. Modsætte vi os Kirkens retmæssige Autoriteter, da udelukke vi os selv fra Samfund med Gud; thi ingen Mand eller Samling af Mænd kan forandre eller forhindre Guds Hensigters Opfyldelse.

Der er mange falske Aander udgangne blandt Menneskene, og mange falske Lærdomme forvirre Menneskenes Sind og forstyrre deres Sjælero, men dette er ikke Tilfældet i Guds Kirke; thi vi have Præstedømmet i vor Midte og lade os ikke „omdrive af enhver Lærdommens Vind", selv om saadanne falske Lærdomme opstaa i vor egen Midte og enkelte af vore egne Medlemmer lade sig lede paa Vildspor af „forføreriske Aander og Djævles Lærdomme". Vi vide, at alle Lærdomme, Raad og Principper, som ikke ere i Harmoni med Skriften og med Herrens Præstedømmes Forkyndelse, ere fra Djævelen, og vi forkaste dem.

Det er imidlertid en sørgelig Kjendsgjerning, at Kirken altid har haft saadanne falske Lærere at modarbejde. Det var Tilfældet i Pauli

Dage, og vi have i Galaterbrevet et slaaende Exempel paa saadanne falske Læreres Virksomhed. Medlemmer af Kirken, Jødekristne, rimeligvis fra Jerusalem, forkyndte Evangeliet anderledes, end Paulus havde forkyndt det, idet de paaviste Nødvendigheden af at opfylde Moselovens Forskrifter for at kunne opnaa Frelse. Paulus skriver til dem: „Jeg undrer mig over, at I saa snart lade Eder føre bort fra ham, som kaldte Eder til Kristi Naade, hen til et andet Evangelium, hvilket dog ikke er et andet, men det er kun Nogle, som forvirre Eder og ville vende op og ned paa Kristi Evangelium. Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen forkynder Eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt Eder det, han være en Forbandelse!"

Dette er rene Ord, og de gjælde ogsaa i vore Dage. Der er kun eet Evangelium — det, som Herrens Tjenere forkynde for os, det, som Gud har gjengivet til Verden og kaldet Mænd til at gaa ud og forkynde, det Evangelium, som vi have annammet, da vi sluttede Pagt med Gud i Daabens Vande. Enhver, som lærer anderledes end disse Herrens Tjenere, lære falske Lærdomme og ere en Forbandelse, selv om de paastaa at have modtaget deres Lærdomme gjennem Syner og Drømme eller gjennem en Engel!

En af de største Vildfarelser, som Kirkens Medlemmer kunne blive et Offer for, er den at tro, at de ved Faste og Bøn kunne opnaa højere Lys og Kundskab, end Kirken og dens Præstedømme er i Besiddelse af; at Gud paa Grund af deres Ydmyghed og retskafne Levned vil aabenbare større Sandheder for dem, end Han har givet til Kirken, og at Han i Drømme og Syner vil tilkjendegive sin Villie for dem. Det er sandt, at vi kunne have inspirerede Drømme, der vise os Guds Villie med os personligt, men vi kunne ogsaa have onde Drømme, og jeg vover at sige, at den langt overvejende Del af vore Drømme, der betyde noget, er af den Slags. Et sundt og i aandelig Henseende vel udrustet Menneske drømmer meget lidt. Natten er til at sove i, til at udhvile sig efter Dagens Gjerning og ikke til at drømme, og naar vi gaa til Sengs, bede vi om at blive beskyttede fra onde Drømme og om at faa en rolig og vederkvægende Søvn. Gud forstyrrer ikke vor Søvn med alle Slags Drømme om vore Medmennesker, om Præstedømmets og Grenens Affærer, om Kirkens Lærdomme osv. Alle saadanne Drømme komme fra Djævelen, hvis de da ikke blot ere en svag og religiøst forstyrret Hjernes sygelige Hallucinationer.

Nu kan der spørges: Hvorledes kunne vi vide, om en Drøm er fra Gud eller ej? Det lyder jo saa troværdigt, naar en af disse „Drømmere" fortæller os, at han har fastet og bedet i Ydmyghed til Gud, og at han lever i nøje Overensstemmelse med Herrens Bud og Love. „Hvorfor skulde Herren saa ikke besvare mine Bønner og give mig den Oplysning og Kundskab, jeg tragter efter?" Ingen Sidste-Dages Hellig, der tilfulde forstaar Kirkens Orden og Præstedømmets Opgave og Pligter, vil lade sig lede paa Vildspor af saadan Tale; thi han vil vide, at alle Drømme, der ere i Strid med Kirkens Lære, Præstedømmets Orden og Guds Tjeneres Forordninger og Bestemmelser, „ere en For-

bandelse" (for at bruge Pauli Ord), ligegyldigt paa hvilken Maade og af hvem de ere modtagne.

Kirkens øverste Præsidentskab udsendte for nogen Tid siden en meget alvorlig Advarsel imod at lytte til Saadanne, som paastode at have modtaget inspirerede Drømme og Syner. Den fandtes i „Stjernen" Nr. 17, 1913, og vi hidsætte her en Del af den:

„Lige fra Hiram Pages Dage (Pagtens Bog, 28. Kapt.) have bedrageriske Aander fra Tid til anden søgt at paavirke Medlemmer af Kirken. De ere sommetider komne til Mænd og Kvinder, som formedelst Overtrædelser ere blevne et let Bytte for vor Saligheds Fjende. I andre Tilfælde er det Medlemmer, der kunne rose sig af deres nøjagtige og samvittighedsfulde Overholdelse af Kirkens Ceremonier, Love og Ordinancer, som blive vildledte af falske Aander, der udøve en Indflydelse, som har saa stor Lighed med den, der udgaar fra Guddommen, at selv disse Personer, der tro, at de høre til „selve de Udvalgte", have Vanskelighed ved at skjelne mellem dem og opdage Forskjellen. Selve Satan har tilsynteladende forvandlet sig selv til „en Lysets Engel".

Naar Syner, Drømme, Tungemaal, Profetier, Indtryk eller andre usædvanlige Inspirationens Gaver meddele Noget, som ikke er i Overensstemmelse med de af Kirken anerkjendte Aabenbaringer eller i Strid med dens retmæssige Autoriteters Bestemmelser eller Afgjørelser, kunne de Sidste-Dages Hellige vide, at de ikke ere fra Gud, uden Hensyn til, hvor sandsynlige de end kunne synes at være. De skulle ligeledes huske paa, at alle Forskrifter for Kirken og dens Ledelse ville komme gjennem Hovedet ved Aabenbaring. Alle trofaste Medlemmer ere berettigede til den hellige Aands Inspiration og Vejledning for sig selv, deres Familier og dem, som de ere kaldede og beskikkede til at præsidere over. Men Intet, som er i Uoverensstemmelse med det, der kommer fra Gud gjennem Kirkens Overhoved, bør anses for at være autoriseret eller paalideligt. De Hellige kunne modtage guddommelig Vejledning og Aabenbaring vedrørende deres egne saavel timelige som aandelige Affærer, men dette giver dem ikke Ret til at vejlede Andre, og Ingen bør følge deres Raad og Lærdomme, hvis disse ere i Strid med Kirkens Pagter, Befalinger og Lærdomme eller med selvindlysende Kjendsgjerninger, fastslaaede Sandheder eller almindelig sund Menneskeforstand.

Herrens Kirke „er et Ordens Hus". Den bliver ikke styret gjennem individuelle Tilkjendegivelser eller Indskydelser, men gjennem det hellige Præstedømmes Orden og Kraft, saaledes som dette opholdes og assisteres af Kirkens Medlemmer i dens Konferencer.

Lad Eder ikke lede af nogen Aand eller Indflydelse, der forbigaar eller tilsidesætter de retmæssige Autoriteter, modsiger sande videnskabelige Principper og Opdagelser eller leder bort fra de Aabenbaringer, som Gud har givet til Kirkens Vejledning. Den Helligaand modsiger ikke sine egne Aabenbaringer. Sandhed er altid i Harmoni med sig selv. Fromhed er ofte Vildfarelsens Skalkeskjul. Herrens Raad og Formaninger til os gjennem dem, som han har kaldet og beskikket, kunne vi stole paa og følge uden Fare; derfor, Sidste-Dages Hellige, læg Eder disse advarende Ord paa Sinde."

Søskende! Lyt ikke til de forføreriske Aander, som fra Tid til anden opstaa iblandt os, og som ville skabe Splid, Uenighed og Modfølelser imellem os, hvis vi give allermindste Agt paa deres Ord. Det er saa meget mere nødvendigt for os at være paa Vagt, som disse falske Lærere altid komme til os under Fromhedens og Ydmyghedens Maske og i mange Tilfælde selv tro fuldt og fast paa deres egen Inspiration og ere oprigtige i deres Vildfarelser. Vor Frelser selv har advaret os mod saadanne Lærere, naar han siger: „Vogter Eder for de falske Profeter, som komme til Eder i Faareklæder, men ere indvortes rivende Ulve. Af deres Frugter skulle I kjende dem."

Dersom Brødre eller Søstre komme til os med Lærdomme, der ere anderledes end eller i Modstrid med Kirkens og Præstedømmets Lære, og dersom de sige, at Præstedømmet har tabt sin Kraft, og at Kirken er afvegen eller gaaet fejl, da vide vi, at de komme fra vor Saligheds Fjende, thi af Frugten kunne vi kjende dem. Det er ligegyldigt, hvor fromme, ydmyge og pligtopfyldende de synes at være; de ere dog „indvortes rivende Ulve“, som ville fratage os vor Sjælefred, sønderrive vort Haab og vor Tro og efterlade os blødende og fortvivlede paa Vildfarelsens store Ødemark. J. S. H.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældsterne Abel M. Poulsen, Præsident over Trondhjems Konference, og Eric A. Cramer, som virkede i samme Konference, ere paa Grund af Sygdom løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien. Br. Cramer forlod Liverpool den 22. Juli med Dampskibet „Victorian“.

Ankomst. Følgende Brødre ankom til Kjøbenhavn den 8. Juli for at virke i Missionens Tjeneste i Skandinavien: James A. Hansen og B. E. Wilhelmsen fra Salt Lake City, Utah, Jørgen P. E. Rasmussen fra Ephraim, Utah, og Grover C. Jensen fra Brigham City, Utah.

Beskikkelse. Ældste Lawrence Hansen er beskikket til at præsidere over Trondhjems Konference, og ovennævnte Brødre ere kaldede til at virke i følgende Konferencer: Kjøbenhavns: Jørgen P. E. Rasmussen og Grover C. Jensen; Christiania: James A. Hansen; Trondhjems: B. E. Wilhelmsen.

Frelse!

Af William Halls i »Improvement Era«.

„Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet, for det er en Guds Kraft til Frelse.“ I videre Betydning betyder dette, at Frelse ikke blot bestaar i at blive i Stand til at undgaa Straf og Lidelser i den næste Verden, men ogsaa i at blive fri for det Onde i denne Verden.

Det Gode og det Onde har altid existeret som to Modsætninger og vil altid vedblive dermed. Det er paa Grund af, at denne store Sandhed ikke er bleven forstaaet, at mange have snublet, og de have endog vovet at bebrejde den Almægtige, at han tillod det Onde at existere. Dersom han ikke havde villet, at Adam og Eva skulde spise af den forbudne Frugt, hvorfor satte han saa Kundskabens Træ paa Godt og Ondt i Edens Have? Hvorfor udstødte han ikke Lucifer fra Haven før Fristelsen i Stedet for efter? I det Fjerne, bagved disse Sindbilleder, er der Principper, som ere evige, og som ikke have hverken Begyndelse eller Ende; uden disse Modsætninger vilde der ikke være noget Valg; Mennesket kunde da ikke benytte sin Handlefrihed. Som et Guds Barn maa han lære gjennem Erfaring; han maa være lige saa fri og uaf-

hængig i sin Sphære, som den Almægtige er i sin, men dog altid underkastet Loven. Uden Tyngdeloven vilde der ikke være nogen Stabilitet, Mennesket vilde ikke have noget fast Fodfæste. Alligevel bliver Mennesket hindret i sine Bevægelser af denne Lov. Naar han løfter en Sten, maa han overvinde den Modstand, som Tyngdeloven udøver; men naar han lægger Stenen paa Muren, ophører Modstanden, og den (Loven) kommer ham til Hjælp ved at holde Stenen paa sin Plads og sætter Anerkjendelsens Segl paa hans Arbejde. Der er altid to Sider paa en Vægtskaal; for at tynge den ene ned maa den anden løftes op. Denne Modstand er altid og vil altid være tilstede.

Vor Fader i Himlen har selv oplevet alle de Erfaringer, som vi nu møde. Han kjender dette Livs Prøver og Fristelser, og han har vist os Vejen, ved hvilken vi kunne blive frelste fra de Farer, der omgive os. Livet er væsentlig en bestandig Kamp med Daarlighed og Synd. Mennesket har mange Svagheder, der høre til hans Natur, og dersom han blev overladt til sig selv, vilde de overvinde ham. Hvorfor har han disse Svagheder? Hvorfor er han saaledes indrettet? Er der begaaet en Fejl i Skabelsen? Svaret er Nej; disse Svagheder ere alle nødvendige, de ere Velsignelser i Forklædning. De ere ligesom tveæggede Sværd; de skjære til begge Sider. Dersom vi give efter for dem, drage de os stedse dybere ned; men dersom vi beherske dem og holde dem i Tømme, da hæve de os op til højere Sphærer. Det er ikke Kristi Evangeliums Opgave at tage disse Svagheder fra os, men at hjælpe os at herske over dem. Det er ved at overvinde vore Svagheder, at vi erhverve os Kraft. Herren har givet os visse Bud og Befalinger, som ere indbefattede i Kristi Evangelium, og som burde være en Rettesnor for Menneskenes daglige Liv. Antage vi, at Vantro og Ulydighed imod Evangeliets Principper har foraarsaget al den Elendighed, der nu hersker i Verden, saa maa vi ogsaa antage, at Tro paa og Lydighed imod disse Principper vil overvinde dem.

Herren har givet en Aabenbaring til de Hellige, kaldet „Visdomsordet"; som en Følge deraf bruger ingen virkelig Sidste-Dages Hellig Tobak eller stærke Drikke, ejheller The og Kaffe. Dette er for de Hellige en Guds Kraft til Frelse fra Umaadeholdenhed.

„Du skal ikke slaa ihjel."

Dersom dette Bud blev adlydt, vilde der ikke være Brug for store Krigsskibe. De staaende Hære kunde opløses; Frygten for Krig vilde forsvinde fra Menneskenes Hjerter, og Fred vilde herske.

„Du skal ikke bedrive Hor."

Dette vilde afskaffe det „sociale Onde" med dets Prostitution, dets hvide Slavehandel og al den Sygdom og Elendighed, det foraarsager.

„Og den, som vil være den ypperste iblandt Eder, han skal være Eders Tjener." Dette vilde gjøre en Ende paa al Tyranni og Herskesyge og derigjennem afskaffe Aarsagerne til Krigen og dens Rædsler, og Fred og god Forstaaelse vilde herske overalt.

„Præstedømmets Rettigheder ere uadskilleligt forbundne med Himlens Kræfter og kunne kun bruges eller udøves ved Mildhed, Sagtmo-

dighed og uskrømtet Kjærlighed." Dette vilde afskaffe al Slags Forfølgelse paa Grund af religiøse Meninger og give ethvert Menneske Ret til at dyrke Gud i Overensstemmelse med sin Samvittigheds Bydende.

At Drukkenskaben er et Samfundsonde er saa selvindlysende, at det ikke behøver Omtale her. Udgydelsen af Millioner af uskyldige Mænds Blod og de Byrder, som Frygten for Krig lægger paa Befolkningen, bringer Nationerne til Fallittens Rand. Det „sociale Onde" har intet Sidestykke i Naturen; det ikke alene ødelægger Legemet, men det besudler Sjælen og umuliggjør al aandelig Udvikling. Kongeværdet taler for sig selv gjennem de faa Priviligeredes Ødselhed, Pomp og Pragt og de Manges Elendighed og Fattigdom. Præsteværdet har ophøjet sig selv til at forandre Guddommens Bestemmelser med Menneskene ved at fratage dem deres Handlefrihed. For at gjennemføre sine Læresætninger har det udgydt Millioners Blod; det har fyldt de største Forfatteres og Tænkeres Sind (de, som have størst Indflydelse paa den offentlige Mening) med Foragt for al Religion, hvilket har bragt næsten alle Mennesker til at forkaste den hellige Skrifts Autoritet og tabe Troen paa Jesus Kristus som Guds Søn og Verdens Frelser. Sabbaten er bleven gjort til en Fornøjelsesdag. Ægteskabet anses ikke længere for helligt. Ægtefæller ere hinanden utro, Skilsmissernes Antal voxer, Familiebaandene opløses, Forældreinstinktet og Kjærligheden mellem Forældre og Børn svækkes. Den om sig gribende Indflydelse af disse og beslægtede Onder kan ikke modsiges; men Spørgsmaalet er, hvad kan der gjøres? Baade Mænd og Kvinder danne Foreninger og ofre deres Tid og Midler paa denne Opgaves Løsning; de gjøre alle meget Godt hver paa sit Omraade, men der mangler Sammenslutning; Arbejdet maa sættes i System for at blive virkningsfuldt. Det maa centraliseres, og der maa være et præsiderende Raad til at lede Arbejdet.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er en Organisation, der kan raade Bod paa disse Ting. Med dens Præsidentskab og de Tolvs Raad til at lede Arbejdet har den en guddommelig Mission med guddommelig Fuldmagt til at prædike Kristi Evangelium, den Guds Kraft til Frelse, til alle Folkeslag. Alle, som ville tro paa den Herre Jesus Kristus, som ville omvende sig fra deres Synder, blive døbte med Begravelsens Daab i Vand til Syndernes Forladelse, modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse og holde Guds Bud, alle disse ville modtage et Vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus; de ville blive frelste fra Mørke, Tvivl, Frygten for Døden, fra Syndens Trælleaag og fra den Ødelæggelse, der vil komme over de Ugudelige. De ville blive fyldte med Fred og Kjærlighed og beredte til at bo i Herrens og de Herliggjortes Nærhed, naar han kommer for at regjere paa Jorden.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)